

Cartes dels lectors

maquetacio@el3devuit.cat

el 3 de vuit: C. Papiol, 1
08720 Vilafranca del Penedès

La redacció d'aquest setmanari es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al seu director, i el de resumir llurs continguts quan excedeixin de **1.000 caràcters**, amb espais inclosos. Per tal que un escrit sigui publicat a les planes d'opinió ha de venir acompanyat del nom i cognoms del seu autor, adreça, DNI i un telèfon de contacte. Tots els escrits es publicaran amb el nom i cognoms del seu autor o autors o, en el seu cas, amb el del col·lectiu, entitat o empresa legalment constituïts que n'assumeixi l'autoria.

Encomi per a l'Hospital Comarcal de l'Alt Penedès

No és un agraïment retòric. Aquestes paraules em surten de l'ànima després de la vicissitud passada, i que fou d'una gravetat quasi extrema. Sembla que quan estàs be i, saps que algú ho està passant molt malament, mai et penses de debò que et pugui tocar a tu. Fa dos mesos vaig ingressar a l'Hospital Comarcal de Vilafranca amb un quadre que, potser agreujat per la pandèmia, necessità custòdia a l'UCI. Allitada durant uns llarguíssims trenta dies i, amb les anades i vingudes dels qui em cuidaven i procuraven cura, van passar moltes coses pel meu cap, records i records de tots els temps, amb la por que s'esvanissin de cop. Crec que una cosa em va empènyer a suportar aquella angoixa no és altre que el constant contacte, de nit i de dia, amb els metges i infermeres que m'atenien. No va ser cap miracle, la meua recuperació, va ser producte de l'atenció, professionalitat, comunicació i sobretot tendresa de l'equip que em va fer el seguiment. Vilafranca ha de saber que té un lloc on em van salvar la vida. On han fet que continuï pensant i gaudint de totes aquelles recordances. Ara ja soc a casa. Agraïment a l'Hospital Comarcal de l'Alt Penedès encomiat per mi i la meua família, i un reconeixement etern per a aquests treballadors de la medicina que tantes vegades resten en l'anonimat. Gràcies, doncs, a les doctores Revilla i Àlvaro, al doctor Canet, doctor Polanco i la seva mà dreta, Anna, a totes les infermeres d'urgències, igual que a l'infermer Joan Manel.

Carmen Reverté Clotet, 'Tati'
Vilafranca

Comiat del Joan Sàbat, rere la barrera de vidre

A l'atenció de la gerència d'Àltima, Serveis Funeraris. El passat 26 de març va tenir lloc a Vilafranca, a les dependències d'Àltima, el comiat de l'amic Joan Sàbat i Gili, EPD. Una ingent munió de persones s'hi va fer present per donar-li el seu darrer adeu. Per raons de "seguretat sanitària" l'aforament de la sala/capella estava reduït a 54 persones. Un grup format bàsicament per la coral Grup Excursionista del Penedès va ser situat fora el recinte, a l'esquerra de l'altar, amb les portes obertes. La resta de persones, un grup molt nodrit, vàrem ser aconduïts al jardí de la dreta, darrere

la vidriera. Ubicació que ens va deixar orfes per poder escoltar els emotius parlaments, cançons corals i la resta de música que s'hi va interpretar. Un respectuosíssim silenci regnà en el pati. La pandèmia que patim, a hores d'ara, no ens permet albirar la seva fi. El meu suggeriment és senzill: per què no s'installen altaveus al jardí sota el voladís de les vidrieres on les pantalles acústiques restarien protegides? Una altra opció seria que l'equipament posés un equip transportable de megafonia. Si haguéssim pogut sentir allò que percebem familiars i amics més íntims, el nostre comiat, rere la barrera de vidre, hauria estat més digne. Desitjaria que cap altre comiat a una persona traspasada es realitzés com va succeir el passat 26 de març.

Miquel Moreno i Gayoso
Vilafranca

La dona il·legal

El passat 19 de març, Amnistia Internacional i el Cineclub Vilafranca projectaven 'La dona il·legal', de Ramon Tèrmens. Un film magistral que exposa el drama actual de la immigració: hipocresia social, corrupció... però també actituds solidàries.

S'ha de tenir molt de coratge per intentar tirar endavant essent dona, il·legal, pobra, negra, immigrant i també mare. La prostitució és la trista sortida de moltes.

A nivell personal em pregunto: Què faig jo al respecte? Què fem? Ens posem de perfil? O directament els condemnem i ens quedem tan tranquils?

Àfrica és un continent ric, però espoliat des del segle XV pels països europeus: recursos naturals, tràfic d'esclaus... El deute que tenim amb els africans és enorme, però malgrat això el rebuig a la immigració -derivada de l'espoli- és bastant comú.

A la Granada tenim un bloc de pisos de la Sareb ocupat des de fa anys. Alguns dels seus inquilins han provocat problemes de convivència als veïns de la zona: conductes incíviques, incendis, *trapicheo*... Em solidaritzo plenament amb aquests veïns. No deu ser fàcil.

Però el que hauria de ser un problema que solucionés l'administració castigant les conductes incíviques s'ha anat deteriorant i ha creat un caldo de cultiu de crispació i rebuig en què sembla que tothom que sigui veï d'aquest bloc és un delinqüent, i no és així. Em consta que també hi viuen persones, famílies que només aspiren a tenir això: un lloc on viure.

Exigim que la llei es compleixi, però no permetem que

el nostre seny quedi recobert per capes d'insensibilitat que ens impedeixin mirar als ulls a les persones, perquè "Cap persona és il·legal".

Rafa Higuera
SOLIDARIS de la Granada

Els bancs de fusta de la plaça de la Vila

M'agradaria saber el criteri que té el departament del nostre Ajuntament de posar i treure els bancs de la plaça de la Vila. Fa molts dies que no hi són, i considero que fan falta perquè sovint, a la gent gran com jo ens va molt bé descansar una estona després d'un passeig diari. Faré una mica d'història. Al voltant dels meus anys 70 o 80 (no ho recordo perquè els anys passen molt de pressa) hi havia a la plaça quatre bancs de pedra que eren molt bonics, ben decorats i amb el seu arbre al mig de cadascun. La gent hi seia i descansava perquè eren confortables i vestien la plaça de bon gust. Van desaparèixer fa molts anys i no sé si la Casa Gran els té guardats. Tinc els meus dubtes.

Tornant als bancs de fusta, un servei que fan els citats bancs és que cada dia a les persones que anem a cantar a la plaça per l'alliberament dels nostres presos polítics i el retorn dels exiliats, ens va molt bé seure als bancs i comentar amb la gent coses del dia a dia, i parlar de política. Quan arriben els músics (que no fallen mai, dia sí i dia també) ens ofereixen el Cant dels Ocells, després l'Estaca i al final l'himne de Catalunya; Els Segadors, finalitzant amb visques a República catalana i al poble lliure.

Per això demano al nostre Ajuntament que no ens deixi sense els bancs (per cert, últimament ben envernissats) perquè fan molt de servei... Ah! Me n'oblidava! Hi ha penjada la pancarta de la façana a favor dels nostres presos i exiliats, i també hi ha un llaç groc lluminós que no es veu perquè està apagat. Seria possible que estigués il·luminat dia i nit? Que tampoc deu gastar tant, crec jo.

Jaume Pujol
Vilafranca

Fe d'errates de l'article d'Antoni Gómez (CCJCC)

L'article "Col·laboració publicoprivada en fons europeus" (26 de març) va publicar-se amb un error no atribuïble al seu autor, Antoni Gómez (president del CCJCC): la xifra vinculada al Pla Europeu de Recuperação que rebirà Espanya és de 140.000 milions d'euros i no de 40.000 milions, com s'indicava en el text.

LA INFÀNCIA TÉ EL
SUPERPODER
DE CANVIAR
EL FUTUR

DONA SUPORT A
LA SEVA EDUCACIÓ
PER UN MÓN MILLOR

Vicente Ferrer

Transforma la societat en humanitat

fundacionvicenteferrer.org

900 111 300

APADRINA

#ApadrinaUnMundoMejor